

[Glistrup]

mandags, hvor man kommer på arbejde og ser det forslag, som Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg havde fået sent fredag eftermiddag, så den har ikke haft nogen som helst mulighed for at påpege den skæver fra ministerens side, som vort ændringsforslag går ud på at oprette.

For det tredje siger ministeren: Jamen Skatteministeriet vil lave en stor kampagne, hvor vi i konkurrence med leasingudbud fra Mercandia i decemberaviserne og Magasins juleannoncer kommer med nogle mægtige annoncer: Pas på med at lave omlægningslån, hvis I ikke kan overse alt, hvad der sker de næste 8 år!

Man skal altså lige præcis læse skatteministerens annoncer, og så skal man overveje med sig selv: Kan jeg og de, der har prokura på min kassekredit, i de næste år overse dette her i alle detaljer, ja eller nej? Og hvis vi ikke kan overse alle detaljer i de næste 8 år, er vi altså nødt til at gøre det på den anden måde.

Det er jo aldeles livsfjernt og elfenbenstårnagtigt. Det er, hvis vi skal ud i det levende liv, med det udtryk, jeg tillod mig at bruge i første omgang, rent og skært bondefangeri at henvise til, at fordi man ikke har været opmærksom på § 3, stk. 3, nr. 6, før nytårsklokkerne falder i slag, og fået udformet de fornødne papirer, skal man falleres og have sin families liv ødelagt for måske resten af tilværelsen. Det er for groft, hr. minister!

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

*Afstemning**Ændringsforslag nr. 1*

forkastedes, idet 15 stemte for, 99 imod; 18 stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

*Forhandling***Glistrup (FP):**

Med den afstemning, Folketinget lige har foretaget, har flertallet i enhver henseende bekræftet det, der har præget al behandling af renteaftgiftsforslaget gennem tiden: lovjaskeri, ingen, der gider beskæftige sig med det virkelige indhold i loven; man skal bare redde prestige, om det så er af hensyn til embedsmænd i

Budgetdepartementet eller embedsmænd i Skattedepartementet. Det er simpelt hen den linje, som i hele behandlingen af renteaftgiftsloven har været fulgt, lige fra vi første gang hørte om den i eftersommeren 1986, så i den henseende er der altså ikke noget nyt i Shipkasset med den afstemning, der nu har fundet sted.

Så står vi altså med dette fuldstændig håbløse forslag og skal tage stilling til: Skal vi sige ja eller nej til det makværk, som renteaftgiftsloven nu fremtræder som? Det er jo i virkeligheden som 2 forskellige love: Man har et afgiftsgrundlag for de opkrævninger, der skal udsendes som skatteministerens julehilsen til en halv million danskere om, hvordan man skal betale skat for 1987, og så har man et helt, helt andet grundlag for, hvordan man skal betale skat for 1988 og følgende år med de opkrævninger, som altså bliver julehilsenerne fra skatteministeren i 1989, i 1990, i 1991, og hvor lang tid dette her nu får lov til at passere, hvor lang tid der går, før de 16 fremskridtsfolk bliver til 90. Det tager jo sin tid at formere sig, og derfor er stillingen altså blevet sådan.

Folketingsflertallet har jo med sin fuldstændige styring af medierne kunnet holde ro omkring denne sag gennem flere måneder, sådan at befolkningen har fået den tro, at nu er det virkelig fuldstændig i orden, men man må håbe på, at det går op for i hvert fald en enkelt eller to og forhåbentlig 50 opvakte journalister, hvad det er for noget forfærdeligt roderi, man nu kommer til at bevæge sig ud i. Og derfor: Havde det været et spørgsmål om, hvorvidt man skulle vedtage det lovforslag, der her er til behandling, eller slet ikke have nogen renteaftgiftslov, ville Fremskridtspartiet, som det klart fremgår af vore motiver, senest i de udførlige bemærkninger, vi har gjort til lovforslag nr. L 69, ganske klart sige: Vi stemmer selvfølgelig nej til det. Men det, denne afstemning drejer sig om, er, om der her i december måned skal udsendes en halv eller en hel million opkrævninger. Jeg ved godt, at forligspartierne regner med lidt mindre tal, men det er, fordi de ikke taler om mennesker, men om husstande, men det er altså nogenlunde i den størrelsesorden. Er der en halv million, der skal uretfærdigt behandles i næste måned, eller er der én million, der skal uretfærdigt behandles i næste måned? Og så er det selvfølgelig bedre at nøjes med at ofre en halv million gidler end én million gid-